

Οι καλές κιοιράδες

[σελίδα 2 ]

Αυτά μου είπε ο γέροντας και κάθισε αποκαμωμένος βαθιά στην καρέκλα του. Μετά από λίγο κοιμόταν ροχαλίζοντας δυνατά στην καρέκλα. Τον σήκωσα από την καρέκλα και τον μετέφερα με δυσκολία στο διπλανό δωμάτιο. Τον απόθεσα πάνω. Οι καλές κιοιράδες

[σελίδα 2 ]

Αυτά μου είπε ο γέροντας και κάθισε αποκαμωμένος βαθιά στην καρέκλα του. Μετά από λίγο κοιμόταν ροχαλίζοντας δυνατά στην καρέκλα. Τον σήκωσα από την καρέκλα και τον μετέφερα με δυσκολία στο διπλανό δωμάτιο. Τον απόθεσα πάνω στο ανάστατο κρεβάτι, του έβγαλα τα παπούτσια, τον σκέπασα και έφυγα. Τα λόγια του με είχαν τρομάξει λίγο και έτρεξα την απόσταση που με χώριζε από το δικό μου σπίτι. Το μόνο που ακουγόταν ήταν τα δικά μου βήματα στο πλακόστρωτο. Το πρωί δεν θυμόμουν και πολλά από την συζήτηση της προηγούμενης νύχτας λες και είχα ασυνείδητα απωθήσει την κουβέντα μας στο βάθος του μυαλού μου. Όμως αυτό που έμελλε να συμβεί θα με ανάγκαζε να ξανασκεφτώ εκείνη την κουβέντα μας χιλιάδες φορές, μέχρι που θα θυμόμουν ακόμα και την τελευταία συλλαβή της αφήγησης του γέροντα.

Η καταγραφή άρχισε να πηγαιίνει καλύτερα. Όσο περισσότερο με κερνούσαν τόσο περισσότερο έπινα και τόσο περισσότερο άνοιγαν οι πόρτες για εμένα και τον οργανισμό. Ήμουν πολύ ευχαριστημένος που αυτή η ανορθόδοξη μέθοδος λειτουργούσε και ακόμα περισσότερο γιατί αναγνώριζα τελικά ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν ήταν κλειστοί, απλώς και αυτοί, όπως και εγώ, ήθελαν μόνο να γίνουν αποδεκτοί και ο τρόπος για να γίνει αυτό από ένα πρωτευουσιάνο σαν και του λόγου μου, ήταν να μεθύσω μαζί τους, να δεχτώ τα κεράσματα και να μοιραστώ το φαγητό τους. Και μπορώ να πω ότι αυτό ήταν απολαυστικό και για μένα κι όχι μια υποχρέωση. Είχα αρχίσει να συνηθίζω τα ατελείωτα κεράσματα και τις προσκλήσεις για φαγητό με τις διάφορες φαμελιές. Και το ρακί του νησιού δεν έλεγε να τελειώσει.

Ήρθε το Πάσχα, και όπως ήρθε έφυγε μαζί με τις ορδές των Αθηναίων που γύριζαν στα πατρογονικά τους να γιορτάσουν μαζί με τους ηρωικούς εναπομειναντες τις γιορτές, να επιδείξουν την δική τους πολιτισμική ανωτερότητα και να συμβουλευσουν τους εντόπιους για το «συμφέρο» τους. Πέρασαν μερικές εβδομάδες απογοήτευσης όπου όλοι ήταν στεναχωρημένοι από τις αναχωρήσεις των «Αθηναίων» παρόλο που δεν ήθελαν να το παραδεχτούν. Έπειτα η ζωή πήρε πάλι τον ρυθμό της και οι καθημερινές μας επισκέψεις στον καφενέ έγιναν και πάλι ζωηρές και διασκεδαστικές. Ο Ματθαίος που ήταν πολύ λιγότερο πιωμένος στη διάρκεια των γιορτών, καθώς τα παιδιά είχαν έρθει να τον επισκεφτούν με τις οικογένειες τους, τώρα «ξανακυλούσε» στην παλιά του μόνιμη κατάσταση ημιμέθης. Ένα απόγευμα διασταυρώθηκα με τον Σάλιακα που έσερνε τον γάιδαρο του φορτωμένο με ξύλα. Θυμήθηκα της συζήτησης που είχα με τον Ματθαίο μα τον κοίταξα αμίλητος καθώς περνούσε. Μου έριξε μία στιγμιαία ανεξιχνίαστη ματιά σα να με προειδοποιούσε για αυτό που έμελλε να μου συμβεί. Τον κοίταξα κάπως τρομαγμένος όπως απομακρυνόταν καμπουριαστός στρίβοντας στη γωνία και προσπάθησα να δω το παλικάρι

της φωτογραφίας μέσα από αυτή τη σκιά ανθρώπου. Κι άλλες φορές διασταυρώθηκα μαζί του και θυμήθηκα ότι στη διάρκεια των γιορτών είχε γίνει άφαντος. Σκέφτηκα ότι δεν του άρεσε η πολυκοσμία.

Με τον Μανώλη συναντιόμασταν σπάνια. Ήταν πολύ απασχολημένος με τη γεώτρηση του που είχε ήδη φτάσει τα 250 μέτρα και αναμενόταν να ξεπεράσει το επίπεδο της θάλασσας τις επόμενες ημέρες. Είχε συνεργαστεί με γεωλόγους, άλλους επιστήμονες και πολλούς τσαρλατάνους προσπαθώντας να λύσει το πρόβλημα νερού για τα θερμοκήπια του. Η λειψυδρία των τελευταίων ετών είχε πλήξει ακόμα και τις ημιορεινές περιοχές που παλαιότερα δεν είχαν πρόβλημα νερού. Ο Μανώλης έλπιζε να ανακαλύψει τις μεγάλες δεξαμενές νερού που τροφοδοτούνταν καθώς μου έλεγε από τις πηγές του Ολύμπου. Η θεωρία του βέβαια δεν μου ήταν άγνωστη καθώς η Νάξος όπως και τα άλλα νησιά αποτελούσαν κάποτε τμήμα της οροσειράς που ξεκινούσε από τον Όλυμπο και κατέληγε στη Μικρά Ασία. Έτσι πολλοί υποστήριζαν ότι ακόμα και σήμερα από τον Όλυμπο ξεκινάει νερό που εκβάλλει σε διάφορα σημεία του Αιγαίου. Είχα δει ο ίδιος με τα μάτια μου γλυκό νερό να βγαίνει μέσα από τη θάλασσα στην περιοχή Πίγιος Δημήτριος στα ανατολικά του νησιού αλλά και σε άλλες περιοχές. Από ότι μου είπαν οι κάτοικοι της περιοχής, το νερό αυτό δεν μπορούσαν να το αντλήσουν διότι πέρναγε κάτω από το επίπεδο της θάλασσας και όταν το επιχειρούσαν ανακατευόταν με το αρμυρό.

Αποτέλεσμα της αγωνιώδους αναζήτησης του Μανώλη ήταν να χάσω την παρέα του. Τις λίγες φορές που ερχόταν στο καφενείο μιλούσε συνέχεια για την γεώτρηση κάνοντας όλους τους φίλους μας να βαριούνται και έτσι απογοητευμένος γύριζε σπίτι του να συσκεφτεί με τον εαυτό του. Εγώ συνέχισα να κάθομαι με τον Ματθαίο αν και πιο σπάνια, καθώς πλέον ήμουν ευπρόσδεκτος σε όλες τις συντροφικές και όλοι είχαν ένα αστείο σχόλιο να κάνουν για την δουλειά μου και για την εμφάνιση μου. Τις περισσότερες φορές βέβαια απειλούσαν να με κουρέψουνε. Όταν τους έλεγα ότι οι αρχαίοι έλληνες είχαν μακριά μαλλιά και ότι το μουστάκι είναι κατάλοιπο της Οθωμανικής κυριαρχίας στην Ελλάδα, γελούσαν φωναχτά και με κτυπούσαν συγκαταβατικά στην πλάτη εξηγώντας μου ότι το μουστάκι είναι στολίδι του άντρα. Πάντως η διάθεση τους απέναντι μου είχε αλλάξει προς το καλύτερο και αρκετοί ήταν εκείνοι που υπόσχονταν να με παντρέψουν με τις κόρες τους ή με κάποια γνωστή τους ανιψιά εάν αποφάσιζα να κόψω επιτέλους τα μαλλιά και να βγάλω το σκουλαρίκι.

Τον Μάη η έρευνα μου κόντευε να ολοκληρωθεί και πίστευα ότι θα μου περίσσευε και ένας μήνας διακοπών τον οποίο σκόπευα να περάσω στο εξοχικό του Ματθαίου στην Αγιασό, έναν παραθαλάσσιο οικισμό που ήταν επίγειο του χωριού. Ένα απόγευμα που δεν είχα δουλειά επισκέφτηκα τον οικισμό μαζί με τον γέροντα και μου φάνηκε καταπληκτικός. Μόλις μια ντουζίνα άνθρωποι κατοικούσαν εκεί τον χειμώνα αλλά το καλοκαίρι πλημμύριζε «Αθηναίους» όπως μου είπε ο ιδιοκτήτης ενός σχετικά μεγάλου εστιατορίου στο οποίο συνοδεύσαμε λίγα ποτήρια μπρούσκο κρασί με φρέσκο κρασάτο χταποδάκι. Καθίσαμε με τον γέροντα στο μπαλκονάκι. Ήταν μια ζεστή Μαγιάτικη μέρα και ένιωθα πολύ ευτυχισμένος. Δυστυχώς όμως έπρεπε να γυρίσω στο χωριό γιατί την επομένη είχα ένα ραντεβού με τον αντιδήμαρχο Δρυμαλίας και με την υπεύθυνη της Αναπτυξιακής Εταιρίας Νάξου.

Περπάτησα τα δέκα χιλιόμετρα προς τον αμαξωτό σχετικά γρήγορα και κάθισα σε ένα πεζουλάκι περιμένοντας κάποιο αμάξι να με πάρει καθώς δεν υπήρχαν καθόλου λεωφορεία τα απογεύματα. Ευτυχώς ήταν θερινό ηλιοστάσιο και έτσι είχα ακόμα κάτι περισσότερο από 2 ώρες πριν να νυχτώσει. Κι όμως περίμενα μισή σχεδόν ώρα και κανένα αυτοκίνητο δεν πέρασε από τον αμαξωτό. Αποφάσισα να πάω στο χωριό με τα πόδια. Η απόσταση δεν μου φαινόταν ιδιαίτερα μεγάλη και σίγουρα ήταν μικρότερη από αυτήν που είχα ήδη διανύσει. Ξλλωστε, αν έκοβα δρόμο από το μονοπάτι η απόσταση δεν πρέπει να ξεπερνούσε τα πέντε χιλιόμετρα. Αν ξεκινούσα αμέσως υπολόγιζα ότι θα ήμουν στο χωριό σχεδόν μία ώρα πριν σουρουπώσει.

Πήρα το μονοπάτι που ήταν ευδιάκριτο και κτισμένο στα άκρα του με ξερολιθιές. Ξναψα ένα τσιγάρο και απόλαυσα την ησυχία του ανοιξιάτικου απογεύματος, τους πράσινους ανοιξιάτικους αγρούς και τα ξαφνικά μουγκανίσματα των ζώων που έβοσκαν ήσυχα κάτω από τον χλιαρό ήλιο.

Περπατούσα για μία ώρα περίπου πριν συνειδητοποιήσω ότι χάθηκα. Είχα εντελώς αποπροσανατολιστεί και δεν έβλεπα πια τον αμαξωτό. Σε κάποιο σημείο είχα πάρει λάθος στροφή, όμως σε ποιο; Δεν ήξερα. Ο ήλιος έγερνε σταδιακά προς την Πάρο παίρνοντας ένα κόκκινο, πραγματικά όμορφο χρώμα. Ένωσα μία ανησυχία να με καταβάλει όμως δεν ήθελα να επιτρέψω στον εαυτό μου να ανησυχήσει και ήρεμα στράφηκα στον δρόμο που είχα έρθει προσπαθώντας να εντοπίσω την λάθος στροφή. Λίγη ώρα αργότερα βρήκα ένα σημείο που ο τράφος του μονοπατιού ήταν γκρεμισμένος και προς τη μεριά του χωριού φιδογύριζε ένα μικρό μονοπατάκι σπαρμένο από πολλές κουτσουλιές προβάτων και βουρβουλιές γαϊδάρων. Ανακουφισμένος περπάτησα προς τα εκεί αλλά μετά από κάμποση ώρα βρέθηκα μπροστά σε έναν αρκετά ψηλό τράφο ενισχυμένο με φρύγανα. Καθώς ήμουν βέβαιος ότι ήμουν στη σωστή κατεύθυνση κατάφερα να πηδήξω τον τράφο, όχι όμως χωρίς να γρατσουνιστώ και να λερώσω τα ρούχα μου. Βρέθηκα σε ένα άλλο κτήμα που ήταν περιφραγμένο με τον ίδιο τρόπο. Σε μία γωνία έβοσκαν ήσυχα δύο αγελάδες. Αποφάσισα ότι αν συνέχιζα έτσι θα με έπαιρνε στα σίγουρα η νύχτα και δεν είχα καμία όρεξη να χαθώ τόσο κοντά στο χωριό. Ο αμαξωτός ήταν σίγουρα στα αριστερά μου εφόσον ήμουν βέβαιος ότι κατευθυνόμουν ανατολικά και γι αυτό ήμουν απόλυτα σίγουρος γιατί μπορούσα να βλέπω προς τα πού δύνει ο ήλιος. Έτσι κινήθηκα βόρεια για να συναντήσω τον αμαξωτό. Πηδήξα τον φράκτη, όχι χωρίς κόπο και αμυχές και επιτέλους συνάντησα μια ανοιχτωσιά. Δεν έβλεπα βέβαια τον αμαξωτό αλλά υπολόγιζα ότι αν συνέχιζα να κινούμαι βόρεια αργά ή γρήγορα θα συναντούσα στον δρόμο. Πραγματικά, λίγο αργότερα και ενώ είχε αρχίσει να σουρουπώνει για τα καλά αντίκρισα με μεγάλη μου ανακούφιση τον δρόμο και διαπίστωσα ότι ήμουν πολύ κοντά στην είσοδο του χωριού η οποία απείχε μόλις δύο χιλιόμετρα από τον οικισμό. Αν ήμουν τυχερός θα συναντούσα και κάποιον κάτοικο να με συνοδεύσει στο υπόλοιπο της διαδρομής. Μέχρι να φτάσω στην παράκαμψη είχε νυχτώσει για τα καλά αλλά πλέον δεν με ένοιαζε γιατί ήξερα ότι δεν υπήρχε περίπτωση πλέον να χαθώ. Το σκοτάδι έπεφτε γρήγορά πηχτό αλλά εγώ βάδιζα με σιγουριά στο στρωμένο με τσιμέντο δρομάκι. Ξαφνικά ένιωσα ότι κάποιος με παρακολουθούσε και κοίταξα πίσω μου. Σε μία γωνία και κάτω από μία ελιά ξεχώρισα μία γνώριμη σκιά. «Ποιος είναι εκεί;» ρώτησα με δυνατή φωνή και πλησίασα επιφυλακτικά. Τα μάτια του έλαμπαν και τα σάλια του έτρεχαν με τον γνωστό τρόπο. Πίσω του δεμένος στο δέντρο στεκόταν ακίνητος ο γαΐδαρος. Αναγνώρισα τον Σάλιακα. Με κοίταξε με τα λαμπερά του μάτια και δεν είπε τίποτα. Νόμιζα ότι διέκρινα ένα ίχνος

ειρωνείας σε αυτά. Έτσι κι αλλιώς, ο Σάλιακας ήταν το τελευταίο άτομο που ήθελα για συντροφιά. Παρόλα αυτά τον ρώτησα αν ήθελε να έρθει μαζί μου στο χωριό. Δεν είπε τίποτα και έτσι τον χαιρέτησα ανόρεχτα και ξαναπήρα τον δρόμο προς το χωριό σχεδόν ψηλαφώντας το πηκτό σκοτάδι.

Είχα σχεδόν φτάσει όταν μπροστά μου και σε 20 μέτρα περίπου απόσταση είδα μία σκιά να κινείται προς το μέρος μου. Αν γνώριζα τότε ότι δεν ήταν παρά ένας χωριανός καβάλα στον γάιδαρο του ίσως να μην είχα αλλάξει διεύθυνση αλλά δεν το ήξερα και έτσι κατατρομαγμένος έτρεξα προς τον ελαιώνα στα αριστερά μου. Ο χωρικός με φώναξε αλλά μέσα στην σύγχυση μου άρχισα να τρέχω με μεγαλύτερη ταχύτητα αποφεύγοντας παρά τρίχα τις αρχαίες ελιές. Σε λίγο σταμάτησα ξέπνοος και ακούμπησα σε μία ελιά να ξεποστάσω. Γύρω μου επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Σκέφτηκα ότι αν προχωρούσα λίγο ευθεία και έπειτα έστριβα αριστερά θα έφτανα στο χωριό πολύ γρήγορα. Αφουγκράστηκα για μια στιγμή την ησυχία και προχώρησα προς το χωριό. Εκείνη τη στιγμή άκουσα μία απόσκομη μουσική και ένιωσα κοντά μου παρουσίες, συναισθάνθηκα την αύρα κάποιων πλασμάτων που θαρρεί κανείς γεννήθηκαν μέσα από τη νύχτα. Ένωσα τις τρίχες μου να ορθώνονται. Ένωσα ότι θα πεθάνω από την τρομάρα μου. Ένα αδιόρατο φως έσπαζε την σκοτεινιά κάπου πίσω μου. Δεν τόλμησα να κοιτάζω. Από την ίδια κατεύθυνση ξεχώρισα ομιλίες σα να ερχόταν προς το μέρος μου μία συντροφιά νεαρών κοριτσιών. Συζητούσαν ήρεμα με μελωδικές ψιθυριστές φωνές που έμοιαζαν με μουσική μα δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τι έλεγαν και δεν τολμούσα να κοιτάξω προς το μέρος τους. Συνειδητοποίησα ότι είχα κοκαλώσει από την τρομάρα μου. Η συντροφιά άρχισε συνέχιζε να πλησιάζει προς την θέση που στεκόμουν. Μάζεψα όσο κουράγιο μου είχε απομείνει και γύρισα προς το μέρος τους ελπίζοντας να είναι κοπέλες από το χωριό και ξεχνώντας εκείνη τη στιγμή ότι το χωριό δεν είχε παρά μόνο μία νεαρή κοπέλα. Τότε Την είδα. Ήταν τρία νεαρά κορίτσια απίστευτα όμορφα αλλά εγώ είδα μόνο Εκείνη. Φωσφόριζαν ελαφρά σαν τρυφερές οπτασίες κι όμως φαίνονταν πιο αληθινές από όλα όσα βρίσκονταν γύρω τους. Πιο αληθινές από τον ελαιώνα, πιο αληθινές από το σκοτάδι, πιο αληθινές από την σιωπή, πιο αληθινές από εμένα που Την κοιτούσα έκθαμβος να με πλησιάζει. Πιστεύω ότι αν δεν είχα πνίξει ένα ήχο θαυμασμού δεν θα με είχαν προσέξει όμως δεν μπόρεσα να σιωπήσω και Εκείνη γύρισε προς το μέρος μου. Δεν ήξερα αν είναι ντυμένη ή γυμνή. Τα ρούχα Της ήταν καμωμένα από νύχτα και μέσα τους φεγγοβόλυνε το γυμνό, κατάλευκο δέρμα Της. Μαύρα μακριά μαλλιά έπεφταν ευγενικά στους γυμνούς ώμους Της. Ορκίζομαι ότι στα μάτια Της μπορούσα να ξεχωρίσω το μαρμαρωμένο είδωλο μου. Με πλησίασε, στάθηκε μπροστά μου και ψηλάφισε τη ψυχή μου. Όταν κατάλαβε ότι Της άνηκα μου χάρισε ένα εκτυφλωτικά λευκό χαμόγελο. □ πλωσα ασυναίσθητα τα χέρια μου να Την αγκαλιάσω και οι συνοδοί Της έκαναν να με σταματήσουν. Με ένα νεύμα, τις εμπόδισε και Την κράτησα στην αγκαλιά μου νιώθοντας την καρδιά μου να βροντάει πάνω στα θεϊκά στήθη Της. Ένωσα τα νύχια Της στη σπονδυλική μου στήλη σα να μην φορούσα ρούχα, σα να με διαπερνούσε ηλεκτρικό ρεύμα. Ένα κύμα αγάπης με πλήρωσε. Κρατούσα στην αγκαλιά μου ότι Ομορφότερο, ότι Τελειότερο είχε φτιάξει η φύση. Αν υπάρχει μία λέξη που να περιγράφει αυτό που ένιωθα δεν την γνωρίζω. Ποια ήταν; Δεν ήξερα, ήξερα όμως ότι της άνηκα, ότι ήμουν σκλάβος της για πάντα, ότι ποτέ πια δεν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν. Ένωσα τους μυς μου να παραλύουν και έπεσα στα γόνατα. Αγκάλιασα τους μηρούς Της. Μπορούσα να μυρίσω την ήβη Της. Η μυρωδιά Της με μεθούσε. Μου χάιδεψε τα μαλλιά. □ ρχισα να κλαίω με σπασμούς μουσκεύοντας με τα δάκρυα μου τα γυμνά Της πόδια.

Το επόμενο πρωί ξύπνησα τρέμοντας. Ο χρόνος είχε χαθεί για μένα, οι άνθρωποι δεν ήταν παρά σκιές που με τρόμαζαν. Απομακρυνόμουν από αυτούς. Με αηδίαζαν. Τα βράδια έψαχνα για Εκείνη. Δεν ξέρω πόσος χρόνος πέρασε έτσι, μάταια. Συνέχιζα να την αναζητώ, κάθε νύχτα. Οι άνθρωποι που με συναντούσαν φευγαλέα με έδειχναν και γελούσαν. Τα παιδιά μου πετούσαν πέτρες. Τις ημέρες κούρνιαζα σε σπηλιές, τους χειμώνες έτρεμα από το κρύο. Τρεφόμουν με ότι έβρισκα, ακρίδες, πικρελιές και χόρτα.

Αδυνατώ να υπολογίσω πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που Την είδα για πρώτη και τελευταία φορά. Σταδιακά άρχισα να ανέχομαι τους ανθρώπους, παρόλο που ακόμα με αηδιάζουν. Εγκαταστάθηκα στην καλύβα του Σάλιακα που πέθανε πριν λίγο καιρό, χωρίς να καταφέρει να Την ξαναδει. Όμως εγώ δεν χάνω τις ελπίδες μου. Αν και δεν ζω πια στις σπηλιές, κάθε βράδυ τριγυρίζω στις ερημιές περιμένοντας, ελπίζοντας ότι θα Την συναντήσω. Οι χωρικοί με κοροϊδεύουν όπως κοροϊδεύαν παλαιότερα τον Σάλιακα. Δεν είμαι τρελός, γνωρίζω τι αισθήματα προκαλώ στους ανθρώπους. Όμως, τι ξέρουν αυτοί; Τι μπορεί να ξέρουν αυτοί;